

dels derved, at det har vist sig, at man har undervurderet de Beløb, hvoraf der ude omkring paa Landet vil blive svaret forøget Skat, dels derved, at der kan komme Aaringer paa Landet, hvor Indkomsterne flyde stærkere end nu, saa at, hvis vi nogen Sinde komme til en Indtægt af 10½ Million Kr. ved Hjælp af Skattelovene, vil Procentforholdet med Hensyn til Indtægtens Kilde sikkert have forandret sig meget betydeligt, og meget betydeligt i Landets Disfavør. Nu kunde man naturligvis, som den højtærede Minister ønsker, tage det som et Argument for, at man ikke endnu skulde tage Bestemmelser om, hvortil det eventuelle Overskud af disse Skatter skulde gaa. Det skulde man udsætte til Fremtiden. Ja, det kunde man naturligvis ogsaa gøre, naar der ikke var det særlige derved, at tidligere Tidens Erfaringer altid have vist, at naar Statskassen først har faaet fat i en Skat, ere Pengene ikke til at vriste fra den igen. Jeg skal saaledes minde om, hvorledes Statskassen efter Krigen fik Toldafgifterne forhøjede for derved at dække Krigsomkostningerne, men længe efter at disse vare dækkede, og da Toldafgifterne indgik med langt større Beløb, end man nogen Sinde havde drømt om, har det dog vist sig umuligt at afvriste Regeringen nogen som helst Nedsættelse hverken af de enkelte Toldafgifter eller blot af den Forhøjelse, der fandt Sted i Anledning af Krigen. Der kunde nævnes flere Eksempler i samme Retning. Med noget saadant for Øje forekommer det mig, at hvis man paa nogen Maade kan undgaa det, vilde det være meget urigtigt at vedtage en Skat, der muligvis — selv om det er en fjern Mulighed — vil give Statskassen et betydeligt Overskud, uden at man var sikker paa, at Overskuddet kommer ud af Statskassen igen paa en bestemt Maade. Skulde man i Fremtiden komme til det Resultat, at det var heldigt, om Overskuddet blev anvendt paa anden Maade, vil det paa den Tid staa i den daværende Rigsdags og Regerings Haand at foretage en Forandring. Jeg beklager meget, at den højtærede Minister sætter sig saa stærkt imod den Ændring, jeg har foreslaaet, men der er saa ikke andet at gøre end at gaa saa meget stærkere paa for at overvinde den Modstand, den højtærede Minister gør mod Forslaget. Det er dog vel ikke saaledes at forstaa, at den højtærede Ministers Modstand er definitiv, hvis det skulde vise sig, at man oppe i det andet høje Ting kunde gaa med til

denne Ændring, og der ellers i det hele kunde opnaas Enighed om disse Skattelove.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mente, at man havde Ret til at gaa ud fra, at Københavns Kommune skulde tjene 215,000 Kr., da dette Tal stod i Motiverne fra 1897. Men det har det ærede Medlem ingen Ret til at gaa ud fra. Hvis det ærede Medlem ikke er paa det rene med, at det Beløb, Københavns Kommunes Kasse kunde tjene derved, er langt ringere, er det hans egen Fejl, saa er det, fordi han ikke har tænkt sig tilstrækkeligt om og sammenholdt Motiverne med Københavns Kommunes Budget, saaledes som det den Gang forelaa. At der vil blive et Rentetab for Københavns Kommune, kan være meget rigtigt, men det vilde der ogsaa være blevet efter det oprindelige Forslag af 1897. Jeg er ikke saa nøje inde i det, men det er jo muligt, at det ogsaa kan blive til Tab for Københavns Kommune, naar den ikke længer kommer til at opkræve Bygningsafgiften. Det er jo muligt, at denne Optrævning ikke falder bort, jeg ved ikke, hvorledes det bliver ordnet, men det samme vilde være blevet Tilfældet efter den Ordning, som er foreslaaet i 1897, saa der kan herved i ingen Henseende indtræde nogen Forværring fra, hvad man den Gang har tænkt sig. Det ærede Medlem sagde, at man ikke kunde trøste sig med, at den højtærede Indenrigsminister blev berettiget til at samtykke i, at Indkomstskatten forhøjedes med 1 pCt., thi denne Ret kunde maaske blive strøget. Dog det ved jeg selvfølgelig ikke noget om. Man maa jo tale om Lovforslaget, som det nu foreligger med de dertil stillede Ændringer, og der er jo her ikke Tale om, at denne Ret skulde stryges. Men Indenrigsministeren kunde jo saa sige: Nej, siger det ærede Medlem, og det kunde han naturligvis gøre, men saa kunde Indenrigsministeren ogsaa sige: Nej, naar denne Bestemmelse ikke blev vedtagen, og der ved en særlig Lov skulde søges Bemyndigelse til Forhøjelse af Kommuneskatten. Indenrigsministeren vilde da have akkurat den samme Adgang til at sige Nej som, naar Sagen ligger alene i hans Haand, saa heller ikke i den Henseende er der Tale om, at Københavns Kommunes Stilling bliver værre ved dette Lovforslag med det tilhørende Ændringsforslag, end den tidligere havde været.

Det var navnlig den ny Ordning, det